

מח:

עין משפט
נר מצוה

ח א מ"י פרק ה מהלכות
מעשה הקרצנות הלכה ג:
ט ב מ"י פ"א מהלכות פסולי
מוקדשין הלכה ט:
י ג מ"י שם הלכה ח:

תורה אור השלם

1. דבר אל אהרן ואל בניו
לאמור זאת תורה החקא
החשאתי במוקדם אשר תשחט העלה
תשחט החקא לפני יהוה
קח קשים הוא:
- ויקרא ר' יי
2. ושמך את ידו על ראש
את החקא
החשאתי ושמך את החקא
החשאתי ושמך את החקא
3. ושמך ידו על ראש השעיר
שחט אתו במוקדם אשר ישחט
את העלה לפני יהוה ויד
הוא:
- ויקרא ר' כד
4. ושחט אתו על דרך המזבח
אנחנו לפני יהוה וידו
אמרו להכניס את דמו על
החשאתי: ויקרא ר' אי

גליון הש"ס

ב"ק דף קא ע"א תוד"ה לא:

מוסף רע"י

[illegible][illegible]

ומצי למעוטי אחר מצפון, והא כתיב
וומר זה צנה אב כו'. ומימה למורי
למעט שאר שעירים. ודוקא הוא.
אחא אומר לכך יא משום דמטוה
לפיין כלל, והילכך אכטריך צפון דש
אחא מוה צנה אב ואחא מואת מו
במטאת נקבות אבל לזכרים נימעיט

הנה"ה אותו בצפון ולא שוחט בצפון. תימה ל"ל קרה הא פילו
לפני ה' לא צעי מדדרישין לעיל צריש כל הפסולין (דף
33:) בן הבקר לפני ה' ולא שוחט לפני ה' ויש לומר דהכא סובר
כר"ש המימיני דדריש התם האי כתוב ב' צענין אחר:

מִזֶּה לָבֵן צֵאֵן שֹׁכֵן קִבְעָה לֹא בִלִּי.

[illegible]

יהא פסח טעון צפון ודין הוא
צפון פסח שקבע לו זמן לשו
לעולה שכן כליל מחטאת (כ)
מה לאשם שכן קדשי קדשי
מעיקרא אותו בצפון ואין שור
למעוטי שוחט בצפון אלא א
לקח נפקא לקח ולקח לא
בכלה נמי למצוה אשכחן שו
ואיתימא רבה בר שילא ק"
שבאה חטאת מכחה אינו ד
כריתות אמר רבינא הא קשי
חמור מן העיקר אמר לי

שם מקבל כו'. מלקח = ולקח כלעיל:
לכן לאו כו': ואין בן עוף. מליקא
הקריבו הכהן אל המזבח ומלק א
עולה הואי וכן מורק לקבל מא
שחיטתו בין הערצים יקבע לו מק
עצד אומר כו' וכן מא
דמעטיה הוה מייחזין ליה מחטאת
האז איכא למיפריכה להא פירכא
מאותו דרבי אחיא נפקא א
לפון אכל טעל בצפון. קבלה
דדעה: חסל חסור מ

איזהו מקומן פרק חמישי זבחים

וְיִי מִכָּאן. כִּרְיָ לְלֹד לֹה צַפְנִי עֲלָמוֹ וְהִלָּל כָּל הַחֲטָאוֹת כְּבֹל מוֹרֵת הַחֲטָאוֹת בְּמָקוֹם אֲשֶׁר תִּשְׁחַט הַטְּהוֹל וְגו': לְקַבְּעוּ יי. שְׁנוֹת עָלָיו לַעֲכָב קִיבּוּעוֹ בְּכָךְ: אִלּוּ אִינוּ. בָּא לַעֲכָב אֵלֶּה לְמַדּוֹ בִּזְאוֹתוֹ דְּהוּי מֵיַעוּטָא וְלִלְמַד זֶה בְּצַפּוֹן וְאִין שְׂעִיר אַחֵר בְּצַפּוֹן כְּגוֹן שְׂעִיר יי"ב וְשְׂעִירֵי עֲבֻדֹת כֹּרֵכִים וְשֵׁל מוֹסָפִי הַמוֹעֲדוֹת וְמָה אֵין מְקִיִּם תִּשְׁחַט הַחֲטָאוֹת בְּשָׂרָא בְּהֵמוֹת חוּץ מִשְׂעִירִים דְּאוֹתוֹת כְּמִיד לְמַעוּטֵיהוֹ: תַּלְמוּד לומֵר. בְּשַׁעֲרֵת יִחִיד (וְיֻקְדָּא ד) וְשַׁחַט אֵת הַחֲטָאוֹת דְּהוּי לֵיף לְמַתְכָּב וְשַׁחַט אוֹתָהּ בִּנְיָן אֵל אֵל הוּא לְכָל יי חֲטָאוֹת וְעִיכּוּבָא מֵיחָא לֹא נִפְקָא לָן מֵינִיָּה דְּרֵיכָא לְמֵימֵר לְמָלוֹת אֵינְטֶרְיֵךְ וְלֵהֲדִיצַּא שְׂעִיר חֲטָאוֹת דְּלֹא לְמַעוּטֵיהוֹ מִחוּצָא דְּשַׁעֲרֵי נִשְׂאִי. וְלִקְנוֹן פְּרִיךְ וְהִלָּל אוֹתוֹ לְמָה לֵי: שֹׁר חֲטָאוֹת נִמִּי לְמָלוֹת אֲשַׁכְּחָן.

אֹתוֹ לֵמָּה לִי מִיָּבֵיעִי לִיָּה לְכַדְתִּינִי ^א ^ב וְאֶתוֹ
 בַּצִּפּוֹן וְאִין שְׁעִיר נַחֲשׁוֹן בַּצִּפּוֹן וְתִנְיָא ^ג
^ד וְסִמְךָ יְדוֹ עַל רֹאשׁ הַשְּׁעִיר לְרִבּוֹת שְׁעִיר
 נַחֲשׁוֹן לְסַמְיִכָה דְּכַרִּי ר' יְהוּדָה ר' שְׁמַעוֹן
 אָמַר ^ה לְרִבּוֹת שְׁעִירֵי עֲבוּדָת כּוֹכְבִּים לְסַמְיִכָה
 ס"ד אֲמִינָא הוּאִיל וְאִיתְרַבּוּ לְסַמְיִכָה אִיתְרַבּוּ
 נְמִי לְצִפּוֹן קָא מִשְׁמַע לֵן מִתְקִיף לָהּ רַבִּינָא
 הִנִּיחָא לָר' יְהוּדָה לר"ש מֵאִי אִיכָא לְמוֹמֵר
 א"ל מַר זוּטְרָא בְּרִיה דְּרַב טַבִּי ^ו לְרַבִּינָא
 וְלר' יְהוּדָה מִי נִיחָא לְמֵאִי דִּיתְרַבִּי אִיתְרַבִּי
 וּמֵאִי דִּלָּא אִיתְרַבִּי לָא אִיתְרַבִּי וְכִי ^ז תִּימָא אִי
 לָא מַעֲמִיָּה קְרָא הוּה אֲמִינָא תִּיתִי בְּבִנִין אֲב
 אִם כֵּן ^ח סַמְיִכָה גּוֹפָה תִּיתִי מְבִנִין אֲב אִלָּא
 מִדְּרוֹת ^ט לָא גְמַרִי ה"ג מִדְּרוֹת לָא גְמַרִין
 וְאִלָּא אֹתוֹ ^י בַּצִּפּוֹן וְאִין שׁוֹחֵט בַּצִּפּוֹן שׁוֹחֵט
 מִדְּרַבִּי אַחִיא נִפְקָא דִּתְנִיָּא ^{יא} ר' אַחִיא אָמַר
^{יב} וְשִׁחַט אֹתוֹ עַל יֶדֶךְ הַמִּזְבֵּחַ צִפּוֹנָה מָה
 תִּלְמֹד לֹמֵר לִפִּי שְׁמִיעִינוּ עֹמֵד ^{יג} בַּצִּפּוֹן
 וּמִקְבֵּל בַּצִּפּוֹן וְאִם עֹמֵד בְּדֶרֶם וְקִיבֵּל בַּצִּפּוֹן
 פְּסוּל יִכּוֹל אֶפְרָה בֶן ת"ל אֹתוֹ אֹתוֹ בַּצִּפּוֹן

ואין השוחט ^אבצפון אלא אותו בצפון ואין
בן עוף בצפון ^אדתניא יכול יהא בן עוף טעון
צפון ודין הוא ומה בן צאן שלא קבע לו כהן
קבע לו צפון בן עוף שקבע לו כהן אינו דין
שיקבע לו צפון ת"ל אותו מה לכן צאן שכן
קבע לו כלי אלא אותו בצפון ואין פסח
בצפון ^אדתניא ר' אלעזר בן יעקב אומר יכול
עולה ^בשכן לא קבע לו זמן לשחיטתו קבע לו
תנו אינו דין שיקבע לו צפון ת"ל אותו ^אמה
לחטאת שכן מכפרת על חייבי כריתות מאשם
וכולן נמי שכן קדשי קדשים לעולם כדאמרן
בצפון ודקשיא לך מדרבי אחיא נפקא ^אלן לאו
שוחט בצפון אבל מקבל בצפון מקבל מלקח ^א
טמע ליה אשכחן שחיטה בעולה ^אלמצוה
ה וקבלה לעכב מנלן אמר רב אדא בר אבהה
מה חטאת הבאה מכח עולה מעכבת עולה
שמעכבת מה לחטאת שכן מכפרת על חייבי
ליה לרב אדא בר אבהה ^אכלום מצינו ^אטפל
מר זוטרא בריה דרב מרי לרבינא ולא

וְאֵלָּא אוֹסֵר בְּצִפּוֹן וְחֵין בִּן עוֹף בְּצִפּוֹן דִּסְנִיָּא יִכּוּל יֵהָא בִּן עוֹף עֵטוֹן לְפָנִין וְדִין הוּא כִּי סִ"ל אוֹסֵר מֵהָרִין וְכִי יִיבֵי יִיבֵה: שְׁלֵל קִבֵּעַ לוֹ כֶּהֱן. לְשִׁחְטָהּ בְּזֵר כְּשֶׁרָה: בִּן עוֹף קִבֵּעַ ^(כ) לוֹ כֶּהֱן. [דְּמַכְבִּין] וְיִקְרָא אֵל: שֶׁן קִבֵּעַ לוֹ כְּלִי. סִמֵּין לְשִׁחְטָהּ מוֹיָקָה אֶת הַמַּכְלֵלָה (לְקַמֵּן דף 15:) וְהַסֵּם בִּצְנִין עוֹף שֶׁנִּמְלֵק בְּצִפּוֹרִין: וְלֹא פִסַּח בְּצִפּוֹן. דְּלֹא תַחֲיִיָּה בְּקָל וְחוֹמֵר הוּאִיל וְקִבֵּעַ זִמְנָא מִי לְצִפּוֹן: מְדַרְבֵּי אֱלִיעֶזֶר בִּן יַעֲקֹב נִפְקָא לֹא גֵרָם אֲלֵא הֵכִי גֵרְסִין וְלֹא פִסַּח בְּצִפּוֹן דִּסְנִיָּא רִבִּי בְּסַפְרֵיהֶם הִרְאֵשוּנִים: אִינוּ דִּין שִׁיבְקֵעַ לוֹ לְפָנִין סֵלְמִדּוֹ לומר אוֹסֵר גֵּרְסִין: מַחֲטָאֵת. אִי לֹא הִיא כְּלִיל וְטַעוּהָ לְפָנִין: מְכוּלָּה נִמִּי שֶׁן קִדְשֵׁי קִדְשִׁים. כְּלוּמַר וְאִי בְּעִי לְאַחֲוִי נִמִּי מְכוּלָּה אִמְרֵיהֶם קִדְשֵׁי קִדְשִׁים: לֹא מְעוּטִי שׁוֹטֵט בְּצִפּוֹן. דְּמוֹת דְּרָבִי שְׁעִיר לֹא לְמַעוּטִי שׁוֹטֵט בְּצִפּוֹן אֲמַרְיָה לְרַבְרֵיָא מְדוּקָא דְּמִיעוּטֹא דְּשׁוֹטֵט בְּצִפּוֹן דְּהִקְלָב לְרֵישִׁין אוֹתוֹ בְּצִפּוֹן וְחֵין שׁוֹטֵט אֲשַׁכְחִין. כְּלַמְרֵיהֶן אֲבָל מִקְבַּל בְּצִפּוֹן: ^(כ) הֵאָּ הֵאָּ קִשִּׁיא לִיהֵ. כְּלוּמַר מֵהֵאָּ טַעַם דִּיִּיק קָל יֵה. לְמַד חֲמוּר מִן הַמְלַמֵּד כְּגוֹן חֲטָאֵת שְׂבָחָה מִכָּה עוֹלָה דְּעִיָּקָר לְפָנִין בְּעוֹלָה כְּחִיב:

הרי

מסורת הש"ס

(א) מנחות נה; (ב) עין תוס' פסחים יא. ד"ה קוצרין; (ג) [מנחות נה;] (ד) [שם 133:] ת"כ וירקא חובב פרש' ו (ה,ה) (ה) ת"כ שם ו"ש פירא ה"ג, (ו) [מנחות נו:] ת"כ וירקא נדבא פרש' ה ה"ז, (ז) ת"כ שם ה"ה, (ח) ת"כ שם ה"ו, (ט) [לקמן סג. מנחות ח:]; (י) [לקמן סג. מנחות 6א: מברות יד:]; (כ) [ועיין מו' קידושין לו: ד"ה ומה:]

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה סמיכה גופה וכו' על ראשו ובנין אז כל"ל ותיבת אלא נמחק:

שינויי נוסחאות

[illegible][illegible]

שיטה מקובצת

ואו אינו אלא שזה מעון צפון ואין
אחר מעון צפון. וז"ל [היכי]
יחזו את החמאתי. גבי כצט"ל יחיד,

עיר נשיא. לכן גראו לתורי דה"פ
בב אכל שעירים זכרים מנקבות לא
י"ת והא שנה הכתוב בשאר חטאות
וזכרים, וי"ל דאיכא לאוקמי לעכב
היכי דיעינן אכשבה זכרים, דכשבה

מסורת הש"ס

(א) מעשר שני פ"ג מ"י פסחים
תל. ז"מ נג: סנהדרין ק"ג,
(ב) תמורה טז: א' יבמות
מ' מכלות מ: משפטים פ"א
ת"כ ברייתא דר"י פ"ס ד,
צו פרש' ו ה"ה, ירוש' פאה
פ"ה ה"ה, סוטה פ"ט ה"ה,
ע"ין פסחים פ"ה ב' (נ"ש)
בבבין (ירושלים) ז' תמורה
ט, (ה) ויקרא ז א, (ו) ראה
קו. ירוש' מע"ש פ"ג ה"ו,
(ז) פ"ב הי"ט, (ח) ע' רש"ק
ול"ק:

גליון הש"ס

תוֹם' ד"ה לפי וכו' לא קרוי דבר
חדש. עי' לקמן נו ע"א רש"י
ד"ה ה"ג וכשנאמרו:

שינויי נוסחאות

[illegible]

שיטה מקובצת

שייך לענ'ן קודם נקבה היל, וי"ל
לחם איז עין לעיכזא דנקבות
דמזאת תורת נפקא, תניהו עין
לזכרים: אלא אותו למה לי. עין
השמיטות בסוף המסכת: לרבות

והרי מעשר שני יהוא נפדה. אפי' בירושלים אם נטמא כדלפנין
(י"ב דף ע"ג:) מלא תוכל שאתו ואין שאת אלא אכילה שנאמר וישא
משאות: אינו נפדה. אליבא דר' יהודה אלמא איכא טפל חמור
מעיקר: הכס משום דלא אליס. ולא חומרא הוא: קדשים לא
ינייני (עליה). תחילת הקדש אינו
חל על צעל מוס קדוש ילקדש קדושת
הגוף אלא קדושת דמיס צעלמא
ויואלין לחולין גמורין צפדיין ואפילו
ליגזו וליעבד כדתיא פרק הויאלו
לו בסדר יומא (דף ע"ג:) חומר בתמורה
שהתמורה חלה על צעל מוס קדוש
ואין יוצא לחולין ליגזו וליעבד מה
שאין כן צעל דגבי תמורה כתיב (ויקרא
ס"ח) טוב בצרכי' ^א על השווה צעל מוס להס
לענין תמורה על כל כולם נאמר והיה
הוא ותמורתו יהיה קדש (שם) אכל וזה
ראשון אם קדש הקדשו את מומו
קדוש קדושת הגוף ואינו יוצא לחולין
ליגזו וליעבד ^ב כדמנן בצכורות
(דף ע"ד.) כל הקדשים שקדש מומן
להקדישן נפדה ^א וילין לה מקראי:
קדשים מכה חולין קאפו. לא חלה
עליהם קדושת קודמת אכל תמורה
למכה מכה קדושת קודמת החולין לאו
טפל חמור מן העיקר הוה דלא
חומרא ^ב דעיקר הוא: שלמים הוא.

וְלֹא מוֹתֵר פֶּסַח מִיִּקְרִי לְמַחֲשָׁה טַפֵּל: וְאִינְעִים אִימָא. עֵיכּוּכָא דְעוֹלָה מִהֶכָּא: דְּכָסִיב זִמְקוּס כ'ו' ^{יב} הַעוֹלָה. וְזִכּוּר וְשִׁנָּה לִימּוּד מִקּוּס שְׁקִיעָמָו לְעוֹלָה לְעוֹלָם הוּא מִקּוּמָה: יִשְׁחָטוּ אִם הָאֵסֶס וְאִם דִּמּוּ. זִמְקוּס שְׁחִיטָמָו תֵּהֵא קִלְתָּ דִּמּוּ: דִּמּוּ וְאִם דִּמּוּ. מִדְּמַלִּי מִתְּכַתֵּב יִשְׁחָטוּ אִם הָאֵסֶס וְדִמּוּ מִזְרוּק וְכַתִּיב: וְאִם דִּמּוּ אִם לְרִבּוֹת אִם הַמְּקַבֵּל: וְשָׁחַט אִם הִכְנֹס וְגו'. זִכָּאֵס מִזְרוּעַ כְּתִיב. שִׁנָּה הַכְּמוּב עֲלִיו לַעֲכַב: לְכַדְמִיָּא כ'ו'. לְדִיךְ לְהַחֲזִירוֹ לְכָלָּו הַלֶּכֶךְ לְעִינֵי שְׁחִיטָה כָּפוֹן מִנִּי זַעֲי לְהַחֲזִירוֹ דְּלִי לֹא הִדֵּר כְּתִיבָה זְבוּיָה כִּי יִכְיִי דְּאִהְדִּירָה לְמַתָּן דִּמּוּ הוּא אֲחִימָא לֹא יִנְעִי זַעֲפוֹן: אִי אִהֵא יִכּוֹל לְהַחֲזִירוֹ לְכָלָּו. שִׁיחָא עוֹד כְּשֹׂאֵר הַכָּל: שִׁיחָא אֵסֶס מִזְרוּעַ. מְכָלָּה זֹאת מִתּוֹרַת הָאֵסֶס דְּהוּא ^{יג} כְּתִב זְכוּלוֹה וְאִם דִּמּוּ מִזְרוּק עַל הַמְּזִכָּה ^{יד} אִף כֹּאֵן

לשחיטת לפון נמי להחזירו הוא דשנה עליה: **לכתוב**. שחיטת
לפון באשם מצורע ולא נכתב גבי זאת תורת האשם
וגמאר כללו מיניה ומדכתביה הכא והכא לעיכובא הוא:

פירות ויאלכו זירושלים ופי' בקונטרס ותכמים אומרים לא הזקיקו
צו משמע מתוך פירוש דר"מ מחמיר דלא שרי נחשת על הפירות
ושוו היא קולא כסחזור ופודה את הפירות ומשמע דאפילו אסור
ומנשה לא ילימה היא במסכת מעשרות [ב] (פ"ג מ"י) ושם ארבעתי צפ
הוא. וא"ת הרי אחד עשר [ב] שטפל חמור מן העיקר כדלמרינן צפ
שטפל חמור מן העיקר וי"ל כדמשני הכא מותר הפסח שלמים היה
(דף ס"א.) מדמנרץ [ב] קרא דמותר הפסח נמי צפי קרא כדדרשינן
מחמת פסח לכל מזות שלמים שיטענו סמיכה ונקדים ותנופת חזה
וישחט את הכבש. למקבל לא ידעין עירובא [ב] : לפי שיצא אשם
ושאר חטאות אין טעוין לא חשיב דבר חדש וכן אוז וידעוין שי
גמרינן סקילה מאוז וידעוין בשאר מכשפים פרק קמא דיבמות
בבאז וידעוין דבר החדש היכי גמר מינייהו סקילה למ"ד כללו ל
דבר חדש אלא כשסותר כללו כי הכא דשאר אשמות כל הדם למו
דיבמות (דף ס"א.) שנאסר כל העריות וחו הותרה וחו דבר החדש
מכללו [ב] אלא תופסת הוא על הקרנן למאן דלמר כללו גמר
מלאשם חל וי"ל דלא גמר מיניה אלא מדיד ללא חדש כן כגון ש
היה עוד כאן דבר חדש ועוד דאם כן היה יוצא לידון דבר
נכתוב בה"א [ב]. תימה ושאר אשמות היכי ילכ

[illegible]

איזהו מקומן פרק חמישי זבחים

אפי' צירושלים אם נטמא כדלפינן
ואין שאת אלא אכילה שנאמר וישא
דר' יהודה אלמא איכא טפל חמור
אלים. ולא חומרא הוא: קדשים לא

והרי מעשר דהוא נפדה ואילו לקוח בכסף
מעשר אינו נפדה דתנן ^אהלקוח בכסף
מעשר שנטמא יפדה ר' יהודה אומר יקבר
(נטמא אין לא נטמא לא) התם לא אלימא
קדושתיה למיתפס פדיוניה והרי תמורה
דאילו ^בקדשים לא חיילי על בעל מום קבוע
ואילו ^גבאיהי חיילא תמורה מכה קדשים ^דקא
אתיא וקדשים מכה חולין קאתי הרי פסח
דהוא אינו ^הטעון סמיכה ונסכים ותנופת חזה
ושוק ואילו מותר דידיה טעון סמיכה ונסכים
ותנופת חזה ושוק פסח בשאר ימות השנה
שלמים הוא ואיבעית אימא אמר קרא העולה ^ו
במקומה תהא אשם ^זימנל דבעי צפון
דכתיב ^חבמקום אשר ישחטו את העולה
ישחטו את האשם אשכחן שחיטה קבלה מנא
לן ^ט ואת דמו יזרוק ^י קבול דמו גמי בצפון
מקבל עצמו מנא לן דמו ואת דמו אשכחן
למצוה לעכב מנא לן קרא אחרינא כתיב
^{יא}ושחט את הכבש ^{יב} והאי להכי הוא דאתא
האי מיבעי ליה לכדתנא ^{יג}דבר שהיה בכלל
ויצא לידון בדבר החדש אי אתה רשאי
להחזירו לכללו עד שיחזירונו הכתוב לכללו
בפירוש כיצד ^{יד}ושחט את הכבש במקום
אשר ישחט את החטאת ואת העולה במקום
הקדש כי כחטאת האשם הוא וגו' שאין
ת"ל כחטאת האשם מה ת"ל כחטאת האשם
לפי שיש אשם מצוינו לידון בדבר הקדוש

בבוהן יד ובוהן רגל ואזן ימנית יכול לא יהא
טעון מתן דמים ואימורין לגבי מזבח תלמוד
לומר כחטאת האשם הוא^א מה חטאת טעונה
מתן דמים ואימורין לגבי מזבח אף אשם
מצורע טעון מתן דמים ואימורין לגבי
מזבח אם כן נכתוב בהאי ולא נכתוב
בהאי הניחא אי סבירא לן^ב יצא לידון
בדבר החדש איהו הוא דלא גמר מכללו

לזכולס צירושלים לא יפדו
צירושלים ולגירסת הספרי
דפרק הזהב (צ"מ דף מה):

לכסוב. שמיטת
תורת האשם
לעיקובא הוא:

הוא דשנה עליה:
גבי זאת תורת
הכא והכא לעיקובא

על הפירות ויחזור ויפלה
אבל
בצוקנטרס ותחמים אומרים לא הזיקוקו לחזור לחללם כמו ת"ק אל
מ מחמיר דלא שרי נחשת על הפירות אל"כ יחזור ויפדה את הפיי
ז את הפירות ומשמע דאפילו איסורא איכא למאי דגרסי' לא נטעו
הפירות ^[כא] (פ"ג מ"ה) וס' אררתי בצרק הוצב ^[כב] (ב"מ ד' נה: ד"ה ויחזור
עטל חמור מן העיקר דלחמירי ב' שמי מרות ^[כג] (מנחות א':)
ודמשני הכא מותר הפסח שלמים הו"ל אחד עשר שלמים הו"ל
מותר הפסח גמי צעי קרא כדדרשינן פרק קמא ^[כד] (ג' ע'.) אם כש
שטיענו סמיכה ונקיים ותנופת חזה ושוק והא דקרי ליה ^[כה] טפ
ידעינן עיכובא ^[כו] : לפי שייצא אשם מצורע לידון בדבר החדש
חשיב דבר חדש וכן אוב וידעווי שיש כרת מה שאין כן בשאר
בשאר מכשפים פרק קמא דיבמות ^[כז] (ד' ז.) ופרק ארבע מימות
די גמר מינייהו סקילה למ"ד כללו לא גמר מיניה חז' ^[כח] הקשה
כי הכא דשאר אשמות כל הדם למוצא ואשם מזורע ^[כט] הדם ממ
הערייות חו הותרה וחו דבר הדם שסותר כללו אבל מה שח
לרקבן וא"ת למאן דאמר כללו גמר מיניה יהיו לא אשמות טעווי
יניה חז' מיד דלא חידש שן כגון שחיתו כפון אבל חמירי דלא
עוד דאם כן היה יוצא לידון בדבר החדש כיוצא בו ללמד
האי ^[לא] תימה ושאר אשמות היכי ילפי מאשם מזורע מה לאשם

מפ.

וְהָרִי מַעֲשֵׂר רְהוּא נַפְדָּה. אֶפִּילוּ צִירוּשָׁיִם אֶסְ נִטְמָא כְּדִילְפִּינָן מִלָּא תוֹכֵל שְׂאֵתוֹ וְאִין שְׂאֵת אֵלָּא אֲכִילָה וְאִילוּ לְקוּחַ בְּסֻף מַעֲשֵׂר שְׁנֵי אִינוּ נַפְדָּה אֲלִינָא דְר' יְהוּדָה אֵלְמָא אִיכָא טַפְל חֲמוּר מַעֲיָק כֶּן פִּי בְּקוּטְרָם וְבִסְפְּרִי¹ פִּרְשָׁת עֶשְׂר חֲמֵשׁ מִפְרָשׁ טַעֲמָא

דרבי יהודה משום דרמינן והכסף
 כסף ראשון ולא כסף שני והא דאמר
 ברין שהוב (ב"מ דף מה.) גבי סלעין
 דינרין לכסף כסף רביע יש לחלק
 בזה שנגמר כאן פדיונו לגמרי וקנה
 פדיונו ^[א] מעשר ואם היה טהור לא
 היה נפדה ותנן במסכת מעשר שני
 פ' שלישי (מ"י) אמרו לו לר' יהודה
 מה אם מעשר שני עצמו שנטמא הרי
 הוא נפדה הלכא בכסף מעשר
 שנטמא אינו דין שיפדה אמר להם
 לא אם אמרתם במעשר שני עצמו
 שכן נפדה טהור ברחוק מקום תאמרו
 בלוקם בכסף מעשר שאינו נפדה
 טהור ברחוק מקום. ואית ספרים
 דגרסי הכא נטמא איין לא נטמא לא
 ומייתי ראיה מרבנן דטפל חמור
 מעיקר פירוש נטמא נפדה דרבנן לא
 נטמא אינו נפדה אפי' חוץ לירושלים
 אע"פ שמעשר עצמו נפדה והיינו חוץ
 לירושלים דבירושלים איין מעשר טהור
 נפדה ובמספמא דמעשר שני ^[א] משמע
 כפי' הקונטרס דעל מילתא דר' יהודה
 פריקין ^[ב] האי לישנא שעושה טפל
 חמור מן העיקר והכי איתא התם
 הלוקם בכסף מעשר כו' אמרו לו
 לרבי יהודה תממיר בטפלה יסור מן
 העיקר ^[ג] ולגירסת הפסלה יסור לא
 נטמא לא ומוכיח דרבנן גמי סברי
 טפל חמור מן העיקר גבי מעשר
 טהור חוץ לירושלים קשה דאי ^[ד]

זמור מן

ויבא אל בית המדרש וישמעאל ויהי ערב
 ומעשר עמנו נפדה ואלו לגיט
 הקונטרס ויחא דאכא דאכא דאכא
 לא מיקרי טפל חמור מן העיקר
 דמעשר עמנו טהור נפדה ברחוק
 מקום כדי לפדות ^א דמיס צירושלים
 בקר ואלו יין ושכר נדכמיס ונתת
 הכסף בכל אשר תאזר נפשך אבל אם
 לקח חמור צד חון לירושלים כדי
 לאוכלם צירושלים לא יפדה כמו של
 צירושלים ויגירסת הספרים לא נטמא לא ^א
 דפרק הזהב (ב"מ דף טו:) גדי מחליין אותו כסף על נשמת נשמת
 על הפירות ויחזור ויפדה את הפירות ^א וחכמים אומרים יעלו
 לחזור לחללם כמו ש"ק אלא אם רצה יעלה פירות עמנו ^א דהקלו
 לא"י יחזור ויפדה את הפירות ויעלה הכסף לירושלים והא דמשמע
 יצאכה לנחלי דגריסי' לא נטמא לא דלוי נפדה טהור ברחוק מקום
 הזהב (ב"מ דף טו: ד"ה ויחזור): **פסח בשאר ימות השנה ש"מ**
 שמי מדות (מנחות טא:) האחד זה אחד עשר שלא מצינו לו בכל התורה
 ש"ק אחד עשר שלמים היו דכל דיני שלמים עליו כדמשמע בצבורות
 ק קמא (ע"ל ט.) אם כש להביא פסח שעברה שנתו ושלמים הבאין
 שוק והא דקרי ליה ^א טפל לאו דווקא: **לעבב מנא** ^א דכתיב
 צורתם ידיון דבר החדש ב'. מה שטעם ^א מלוע ע"ה נכסים
 יצא מה שאין ק בשאר כושפים מלגלג תני ב' ^א כייטות ואש"ה
 ד. ופרק ארבע מיתות (סנהדרין דף טו:) ואי מקרי כרת דכתיב
 גמר מיינה חוה ^א הקשה ה"ר יעקב מאורליני"ם ^א אלא לא קריי
 ואשם מלוע ^א הדם ממנו לזהבות ובגון אשת אח צפרק קמא
 שסוקר כללו אבל מה שחטאת מלוע טעונה נכסים אינו סוקר
 ויינה יהיו כל חטמות טעונין מתן בזהות וילפול נמי כולה עריות
 ואשם ^א פון אלו האחדות לא גמר מיינה דפירש צונטרס דא"י ולא
 הדם כיאל צו ללוד לא הכלל כולו: **נכתוב בהאי ואלא**
 מאשם מלוע מה לאשם מלוע שכן בא להחיר:

עין משפט
נר מצוה

יא א מ"י פ"ז מהלכות
 מעשר שני הלכה א ז:
יב ב מ"י פרק ג' מהלכות
 תמורה הלכה ה:
יג ג מ"י פ"ג מהלכות מעשה
 קרבנות הלכה ו:
יד ד מ"י שס פ"ה הלכה ג:

תורה אור השלם

1. במקום אשר ישחטו את
העלה ישחטו את האשם ואת
דמו יזרק על המזבח כסביב:
ויקרא ד, ב
2. וישחט את הכבש במקום
אשר ישחט את החטאת ואת
העלה במקום הקדש כי
כחטאת האשם הוא לכהן
קדש קדשים הוא:
ויקרא יד, יג

מוסף רש"י

[illegible]

שיטה מקובצת (המשך)

[illegible]

מסורת הש"ס

[illegible]

גליון הש"ס

[illegible]

שינויי נוסחאות

[illegible]

וְהָיוּ קָרְבָּן לְקָרְבָּן וְאוֹקִימֵנָה הֵם דִּקְסָר ר' יִשְׁמֵעֵאל דְּבַר הַלְמַד
 בְּהִיבִיקָשׁ חוּר וּמִלְמַד כָּל וְחוּר: **בְּבִינן אַב** מֵה מִצְוֵי: **וּכְלָן** שְׁאִילוֹת
 הֵלָלוּ בְּקִדְשֵׁים נִשְׁאָלוּ וְאִרְצֵנָה שְׁאִילוֹת כָּל מֵדָה וּמֵדָה כְּגוֹן דְּבַר
 הַלְמַד בְּהִיקָשׁ מֵהוּ שִׁלְמָה בְּהִיקָשׁ
 וְבִגְזֵרָה הֵלָלוּ וְכָל וְחוּר וְבִבְנִין אַב
 וְדִבְרֵי שִׁלְמָה בְּגִזְרָה מֵהוּ שִׁלְמָה
 בְּהִיקָשׁ וְכָל וְכָל וְבִבְנִין אַב: **וְדִבְרֵי**
 הַלְמַד בְּבִינן אַב מֵהוּ שִׁלְמָה בְּכֹל:
וְיִשְׁמֵעֵמִיךְ אִי מִשּׁוֹם הֵא כְּתִיבָה לִימִי
 מִמְעוֹלָה לְכַפֵּי כֹה בְּהִדְרָא: **שְׁכָן מִכְפָּרָה**
כֹּה וְאִין לֶךְ לְפָרֶשׁ שְׁאִילִימִי: **וְכִלְתָּ**
מִכְלָן: מִחֲדָא לֹא אִשְׁתִּי כֹה: מִיִּלְתָּ
 בְּכַפֵּיָה נִפְשָׁה הִיא וְלֹא לְמִיפְשֵׁט בְּעִינִ:
 עוֹלָה לְגַבִּי חֲטָאת וְאִשֶּׁם לֹא חֲשִׁיבָה
 בְּכַפֵּרַת מֵעַל דִּידֵיהִי כְּפָרָה: **לְמִדּוֹ**
לְמִדּוֹ מֵעַל הִיקָשׁ מִשְׁלֵמִים שְׁמֵרָה
 מִן הַמַּעֲשֶׂה אִם פִּירֶשׁ שְׁמַע וְדִרְו ע"מ
 לְהִזְבִּיחַ מִמַּעוֹת מַע"ש: **שֶׁם שֶׁם**

וְהִמְנֵה בַחֲסֵאת וְתִתֵּן
 זָכָרִים לֹא נִכְתּוּב בָּהֶם
 לְהִנָּךְ שֶׁכֵּן יִשְׁנֵן בְּצִיָּין
 בְּזוֹ"ש מִהוּ * שִׁילְמֵד
 (61) וְהָאֵתָתוּרָת זִכְחָהּ שֶׁבֶא
 * לְמִדּוֹ לְתוֹרָה שֶׁבֶא
 בִּשְׁלֹמִים אֲתָתוּ מִמַּעֲשֵׂי
 לָן דְּכִתִּיב בְּרִבִּינָא (2) שֶׁסִּי
 דִּרְב מִרִי לְרִבִּינָא (3) מִמֶּנָּה
 הוּא א"ל אִמְרֵי (4) אִמְרֵי
 קִדְשׁ דְּבֵר הַלְמֵד בִּג"י
 * אִמְרֵי רִמִּי בֵּר חֲמִי
 לְמִדּוֹ (5) לְרִבּוּכָה (6) שֶׁ
 ח"ל יְחִלּוּ (7) חֲלוּת (8) חֲלוּת
 מִצּוֹת אִמְרֵי לִיָּה רִבִּינָא
 מִחֲלוּת גַּבֵּר דְּלִמָּא כִּי
 אִמְרֵי רַבָּא (9) תִּנְיָא (10) וְקִדְשׁ
 שְׁמִצִּיָּא שְׁלָם יִכּוֹל
 (11) רִשְׁוֵי וְנִתְּנֵי
 מִה לְהִלָּךְ ע"י נִתְּנֵי
 מִה לְהִלָּךְ בַּהֲפִשְׁט
 תִּלְמוּד לִמְרֵי וְקִרְבּוֹ
 א"ר פַּפָּא כֶּשֶׁם שְׁפָרְשֵׁי
 וְתִנְיָא (12) רִבִּי אִוֹמֵר נִאֲמַר

מִשְׁמָחִים שְׂמֵחַן (ויקרא ז: ט) **מִנְחָה מְשֻׁבָּה**. חֶמֶד כִּי הִפֵּךְ שָׂם לִי בְּמִתְחַלֵּת
הַיָּדָאֵךְ הַכֵּל יוֹצֵא בְּהוֹלָה אֶחָת הַנְּחֻמִּים וְקִרְבּוֹ וּפְרָשׁוֹ: **נֶאֱמַר כֵּן**
רָאשׁוֹ וּכְרַעְיוֹ. עַל רָאשׁוֹ וְעַל כְּרַעְיוֹ (שם ז: ו) **וְנֶאֱמַר לִהְיוֹת רָאשׁוֹ**
וּכְרַעְיוֹ. * בְּעוֹלָה ^ט בֵּן אֶחָד כְּמִידָה וְעֵרֶךְ הֵכָּהן אֶת הָרֹאשׁ וּכְמִידָה וְקִרְבּוֹ
וּכְרַעְיוֹ יִרְחֹק (שם ח: א) **מֶה לִּהְיוֹת עִ"י יְנוּמָה**. הִיא מְקַטְרִית לְדִמְיוֹת כְּמִידָה
בְּיָדָה: **אֵף שְׂרִיפָה עַל אוֹ עִ"י יְנוּמָה**. וּבְפֶר כֵּהן מִשִּׁית קֹאִי: **נָשָׁם פְּרָשׁוֹ**
לְדִמְיוֹת כו'. לְדִמְיוֹת שְׂרִיפָה עוֹרֵוּ וּבְשׂוֹר לְשִׁיפָה קִרְבּוֹ וּפְרָשׁוֹ ^י **נֶאֱמַר**
פְּרָשׁוֹ קִרְבּוֹ. דְּדָבָר מְגוּנָה הוּא לְהוֹצִיאוֹ וּלְשׂוֹרְפוֹ בְּעֵינֵי:
וְנֶאֱמַר

ההוא ואלה צפ"ק לחגיגה (דף טז.) דדריש מסת מלמד שאח
משום דקאמר התם לחגיגה צבא נמי מן המעשר אינטרין מ
ממחרוויי' אי נמי משום דכתיב כאשר יברך בסיפיה דקרא סלקא
שמואל מפרש אימר אמרת שמא אתה רוצה לומר שסיפיה צעין
ליינו דשמיטתא ^(א) ליה לאמי כל שמעמי אמו לקוי ובכחכות
והטורא ^(ב) אי פשיטא צבאי ובסוף אלו מנחות ^(ג) אמרין לא
דכתיב ממנו אחד מכל קרבן תרומה לה' ואמר צפרק התורה ^(ד)
אחד מעשרה אף כאן אחד מעשרה ונזירות מהיקש דאמר מר
קצבין ירושלמית וחזי לוג שמן ושיהיו צבאות ^(ה) אלמא דין לדורה אחיא
ההנחות צבאות עשר צבין אב מלמתי חודה דלמא צב"ש מתרובו
וצבאיהא שמעתא גופה פריך התם אי ס"ל דדבר הלמד צב"ש חוזר
מעשר דגן חולין הוא ומיהו הך קשיא ^(ו) לרבינא דכס
צבאי פשיטא ליה כמו כן צבאי לנקמן מהיהא למנחות: ^(ז) מזה הארץ
חוזר ומלמד צב"ש דילפינן פה יום הכפירות: צבאות שלא
למד בהה"ג אפילו למד בהיקש חוזר ומלמד בהיקש כיון ^(ח) דאזי היינו
כדפירש בקונטרס ודבר הלמד בהיקש אינו חוזר ומלמד צב"ש

אם אמה היה עליה באין אלמן מן החורלין כדמבוא (כ"ב: ט"ז) נקט ש"י גרים אמן
החכם שזכרנו ולכן אמר אמה גרים ובינו שדמות גרים (כ"ב: ט"ז) נקט ש"י גרים אמן
היה להם לאימא בתולה בתולה ודאי' דלמנו ודאי' (כ"ב: ט"ז) נקט ש"י גרים אמן
והוא אף משה' ע"ז מזהל מקום לשם איה וזה כמבוא פ"ב איה שדמבוא לאימא (כ"ב: ט"ז)
נ"ר וזו אנה משה' ע"ז בתולה בתולה דאיתא אן כ"ב איה שדמבוא כע נז אכל סז הכל הספיר
(א"ל) וכן שנוין לירוש' לענין איה בהשטם איה כ"ב ג"ש כפר כן משהו איה גיטתה איה

איזהו מקומן פרק חמישי זבחים

נכתוב רחמנא בעזרה ותרתי מחמאת ואשם. פי' ולכתוב
 צחטא ואשם [א] ואם תאמר ולכתוב צו צחי שלמי
 וילקף עולה מיניהו ו"ל דאיכא למיפך דמה לוצחי שלמי ליצור
 ומנן קצוע ועוד דחטאת לא אחי מיניה שכן זכרים ואשם ^ה שכן

מדתנא דבי ר' ישמעאל^א דבר הלמד בהיקש
 שילמד בבנין אב אמר רבי ירמיה לא
 לכתוב צפונה באשם ותיתי מבנין אב
 למימרא למהיכא דאיתא ללמוד בבנין
 אב ולישעמך תיתי מבנין אב מעולה^ב מאי
 איתא משום דאיכא למיפרך מה
 לעולה שכן כליל חטאת נמי איכא למיפרך
 מה לחטאת שכן מכפרת על חייבי כריתות
 חדא מחדא לא איתא תיתי חדא מתרתי מהי
 תיתי לא נכתוב רחמנא עולה^ג ותיתי מחטאת
 ואשם מה להנך שכן מכפרין לא נכתוב
 רחמנא בחטאת ותיתי מהנך מה להנך שכן
 נכתוב באשם ותיתי מהנך מה
 ישנן בציבור כביחוד דבר הלמד
 בבנין^ד מהו^ה שילמד בהיקש אמר רב פפא^ו
 ואם חורבנה בשלמים^ז וואם על חודה^ח

למלמדנו לתורה שבא מן המעשר ^א מראשכון
שלמים דאתו ממעשר שלמים גופיהו מנא
לן דכתיב ^ב שם ^ג שם ^ד שם א"ל מר זוטרא בריה
דרב מרי לרבינא ^א מעשר דגן חולין בעלמא
הוא א"ל אמר ^ה אמרה ^ו למד קדש ומלמד
קדש דבר הלמד בג"ש ^ז מהו שילמד בג"ש
^ח אמר רמי בר חמא תניא ^ט סלת מרבכת
למדנו ^י לרבוכה ^{יא} שבאה סולת חלות מניין
ת"ל החלות ^{יב} חלות הריקין מניין ת"ל מצות
מצות אמר ליה רבינא ^{יג} ממאי דמצות מצות
ממחלות גמר דלמא ממאפה תנור גמר אלא
אמר רבא ^{יד} תניא ^{טו} וקרבו ופרשו והוציא מלמד
שמוציאו שלם יכול ישפרנו שלם נאמר כאן
פראשו ^{טז} וברעיו ונאמר להלן ^{יז} פראשו וברעיו
מה להלן ע"י ניתוח אף כאן על ידי ניתוח אי
מה להלן בהפשט אף כאן נמי בהפשט
תלמוד לומר וקרבו ופרשו מאי תלמודא
א"ר פפא כשם שפרשו בקרבו כך בשרו בעורו
תניא ^{יח} רבי אומר נאמר כאן עור ובשר [ופרש]

מן החולין למה לי הא של
 מלמדין עוד קשה יהי
 ומודה דבזין מן העשר
 דבר שיכול לנהוג בכל המוס
 כפ"ב דעילה (דף ג.) עולת
 דזאת המורה נמשך דסמי
 סמיכה דמתן פרק שמי
 לחטאת מה מותר דבר ש
 צפרק המודה (ספ דף פג.)
 מציא חגיגתו מן החולין ל
 הכל
 דמימר דאניה בזה הכל
 דהרבה דהרבה דהרבה דהרבה
 דהרבה דהרבה דהרבה דהרבה

[illegible]

כ"ה בכתובות כט ז אלל שם כלל הספרים לא מוזכר אמי אלל רב פפא, ו"ע. וד' וי
בפר כהן משיח אתי ניתוח בהדיא אגב גררא דהוי הימנו דובר אחר ועוד קשה

3.

נכתוב רחמנא בעוזה ותרתי מחשאת ואשם. פי' ולכח
בפדילא פון חטאת ואשם כ"א ואם תאמר ולכחוב צנזי שלמי
צבור ונילף עולה מינייהו ו"ל דליכא למיפדך דמה לחזבי צנזי
סכן ומנן קצוב ועוד חטאת לא אמר מיניה שכן וזכרי ואשם " ו
אינו צניצור ואשם" למה לי לאקושי לקמן

(דף נה.) וצמיח שמי ציצור לעולה חיפוק
 לי צצניו אז וכי מימא לאשמועי' שהם
 קדשי קדשים כעולה הוי מני למילף
 מדאיתקש לחטאת [ב] וי"ל דליכא
 למיפרך שכן מדיר דמפרש [ב] צפרק
 חמוד נשטן (פסחים דף טז.) אי נמי
 מה לשם שלמים שכן אינן טעונין זפון
 וא"ת צפ"ק דשבועות (דף ט. וס.) דליף
 שעיר דרי"ת משעיר חילון דליוו מכפר
 אלף על טומאת מקדש וקדשיו דקאמר
 הואיל וזה בא לזמן קצוה ובשעיר
 הנעשה בחון קאמר כדפירש הסם
 בקונטרס דאי מפנימי הוה לוי
 למיפרך שכן נכנס דמה לפני זכרים
 ועוד דלדבריה נילף משעיר המשתלח
 דמכפר בשאר עצירות אבל השמא
 אי מחילון גמר ניחא דלמו אהדדי
 טפי משעיר המשתלח והשמא אי
 מחילון גמר א"כ תפשוט דדבר הלמד
 בהיקש חזר ומלמד בצנין אף דחילון
 גופיה לא ידענא אלף משעיר דפנימי
 * וי"ל דלא איתרין הסם דגילוי מילתא
 בעלמא הוא וא"ת והיכי גמר צפ"ק
 דציה (דף כ.) סמיכה בשלמי חובה
 צצניו אז (משלמי נדבה) [מעולת
 חובה] והא עולת חובה מכמשפט

הַתְּנִיחַ² סֵלֶת מִרְבֶּכֶת
יִפְסֹךְ לְהִיטִיף הָאֵשׁ וְיִיטֵל קִטְלוֹתָי בְּעֵמֶק
הַזֶּה וְדִפְרִי הַסֶּם מִמֶּנִּי דִּצְוֵי הַלֵּל כִּי
לִלְמֹא מַעֲשֵׂה חֲסֶד מִגִּדִּי כְּלוֹמֵר אִם
יִחְמְדִי לִוְמֵר דְּדִבֵּר הַלְמֵד בְּהִיקֶשׁ חֹזֵר
וְלִמְלֵד בְּצִינִי אִם וְעוֹיִן בְּחִסְקוֹמֶן
רָבָה (מִנְחֹת דָּף כ"א): נֶאֱמַר הִבָּא מִנְחָה
וְהִבָּא מֵעַל וְנֶאֱמַר הִבָּא מִנְחָה וְהִבָּא
הָעֵשׂ מִה מֵלֶשׁ מַשֵּׁל צִיבֹר אִם מֵלֶשׁ
מֵשֶׁל צִיבֹר וְעֵשִׂים גּוֹפִייהוּ לֹא יִדְעִינָן
אִלּוּ מִדְּלִיתֶקֶס לִמְזֹחַ דְּלִבְתִּי (וִיקָרָא
א) עַל הָעֵשִׂים אִשֶּׁר עַל הָאֵשׁ אִשֶּׁר עַל
הַמּוֹצֵחַ מִה מִנְחָה מֵשֶׁל צִיבֹר וכו':
אֵם עַל תּוֹרַת ב' קֶשֶׁה הִיטֵר יַעֲקֹב
מִצֻּרֵלִינִי צִבְרֵק דֵּם עֲשֵׂתָ

בְּאֵן עוֹר וּבִשְׂר [וּפְרִשׁ] (לְקַמֵּן דָּף זֵּה). וּצִפְּ הַתּוֹרָה (מִמּוֹת דָּף פ.א.) דִּלְמָר מֵה חֲטָאֹת אֵינֶה בָּאָה אֲלֵלָּהּ מִן הַחוּלִין לִמֵּה לִי הֵא שְׁלֵמִים וּתּוֹרָה שְׂנִי כְּתוּבִין הַבְּאֵן כֹּאחַד וְאִין תּוֹרָה מִמְלֻמְדִין עוֹד קִשָּׁה הִיכִי יִלְיָף הֵסֵם מִחֲטָאֹת כִּיּוֹן דִּלְיֵאכָּה שְׁלֵמִים וּתּוֹרָה דְּבִאֵן מִן הַמַּעֲשֵׂר דֵּלָּה לִיפִינִן בְּהִיקָשָׁא דְּזֹאֹת הַתּוֹרָה אֲלֵלָּהּ דְּבֵר שִׁיכּוֹל לְגִוּוֹה בְּכֹל הַזִּכּוּרִים בְּפִסְקוֹ דְּמַהֲלִי עֲמָלָה מִיבִיעֵי לִן קִרָּא וּבִפְסִ"צ דְּרִינָּה (דָּף ז.ב.) עוֹלֵת [ח.א] חוּבָה טַעֲנוּהּ סִמְכִיהָ וְעָלָה לִיפִינִן מִהִיקָשָׁא דְּזֹאֹת הַתּוֹרָה מַשּׁוּם דְּסִמְכִיהָ לֵבָּא בְּזֵי כְּבֻלָּהּ דְּבִזְכוּר וּמַעֲשֵׂר לֵא בְּזֵי סִמְכִיהָ כְּדַתָּן פִּרְק שְׁמִי מוֹדוֹת (מִמּוֹת דָּף ז.ב.) וְ"ל דֵּל חוּבָה מַקְשִׁין דְּלִמְחֲטָאֹת מֵה חֲטָאֹת דְּבֵר שְׁבֻחָבָה וְאִינוּן בָּא אֲלֵלָּהּ מִן הַחוּלִין [ח.א] כְּדִמּוּכָה בְּפִרְק הַתּוֹרָה (זֵּס דָּף פ.א.) וְ"ע מִנְחָת נִדְבָה דִּלְיֵנָה בָּאָה אֲלֵלָּהּ מִן

נצח חגיגתו מן החולין למה לי הלא חובה היא ומיפוק לי מהיקש
למימר דאינה בזה הכל מן המעשר אלא מן החולין ומן המעשר
הן דלמא ממעשר להכי אילטריך מסת: **אמר אבהו** ורבינו
ורבינו חס גריס אמי אמרה ואמי שם חכם וביצמות פרק הערל
(מ:): אמר רבא תני אמי בתולת ישראל ולא בתולת גרים וא"ת דלמר
תודה ומיורת בזה עשר עשר לחמי תודה מדיח כמיז בהן פירוש
ז: ואמר כאן תרומה וואמר להלן בתרומת מעשר תרומה מה
עו: אמר תודה שלמי לרבות שלמי מזר"ש לכל דין לחמי תודה לעשרה
ש חזרת (ס:): ומלמדת בדיקס * וכו' בזהיא שמעתא לעיל ילפינן דכל
מעשר ואם כן תפשוט דבר הלמד בג"ש חוזר ומלמד בזנין אב
למד בזנין אב ילף מחביתין ו"ל דתרומת מעשר דהס חולין הוא
הכא בתר למד אזלינן ובסמוך אמרינן מיקו ודוקא לומר דלרבינא
נתייח ש"א ברהפשט. ואם תאמר היכי ילף מהכא דדבר הלמד
שט מפר כהן משיח וימחו צפר כהן משיח אמרינן מעולה הלא
ד אחר דשלג בהפשט צפר כהן משיח מדאיתקש עור וצפר לפרש
ז: שזה ושמן אין זה היקש אלא גילוי מילתא צעלמא ו"ל דשלג

(תת) האשם, אבל הכא בני צנין אב קטיל דודאי היקש כמיז בנפיש ויחר מעלין אב. ומיך דדוקא היקו חיי
ענינן למד ממלך או דמינו לעיל כבכר קלה כדי להשוות לחולין, אבל תאמר ששלג שחמץ שהיקש מדיקש נשתנה
בכבדא דהוה: (ס:):

מוזכר אמי אלא רב פפא, ו"ע. וד' יולנא סידרו הגהה זו בדרך דחוק מאל: במ' ל"ל והזרות (שם כ"ב) א' דהוי הימנו ודבר אחר ועוד קשה: דשלא בהפשט כר' ל"ל (שם כ"ב ו'). וע"ע ח"ג ו"ק סה"ק ו'.

עין משפט
נר מצוה

מזה א מיי פרק ט"ז מהלכות
מעה"ק הלכה ז:
י"ז ב מיי פ"ז מהלכות מעשר
שמי הלכה יז:
י"ח ג דה מיי פרק י"ז מהל'
מעה"ק הלכה ז:
י"ט מיי פ"ז שם הלכה ז:

תורה אור השלם

- [illegible]

מוסף רש"י

[illegible]

ליקוטים

סיכום הסוגיא דלמד מן הלמד
בקדשים, ראה להלן דף נא ע"ב
בליקוטים.

שיטה מקובצת

לא לתת צונו כאדם ב' אלה
להלכה תבנה ב' אלה
יחסינו עם יומיך קצת בנין אל
אשר יאמרך ששעשען דברי
המלך אליו חזר ומלך ג' אלה
דקראתה עלי לעולם חזר ומלך
בנין אל ור' ד' אלה שיש מוכח
לפי סוד חזר ומלך בנין אל
א"כ לשקוח מ' אלה דלש דלון
למלכותו אל לזרן ויבאקוח
ששעשען אלה יקוח חזר ומלך
והקסה ד' אלה ר' אלה מוכח וזה
היחסינו יחסינו אל למלכותו
דקראתה עלי קשך דלש קשך
למלכותו אל דלש ויחסי קשך
למלכותו מלכותו אל למלך
ד' אלה חזר ומלך ג' אלה
דקראתה עלי קשך דלש קשך
למלכותו אל דלש ויחסי קשך
למלכותו מלכותו אל למלך
ד' אלה חזר ומלך ג' אלה

לֵאמֹר: אֲנִי יֹשֵׁב בְּחַדָּיִם וְלֹא יֵדְעוּנִי
לֵאמֹר: אֲנִי יֹשֵׁב בְּחַדָּיִם וְלֹא יֵדְעוּנִי

[1] קשיא בתרייתא קשה לרבינא
פן אחר: